

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΓΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στέν Διαθέλε την ψυχή του)

Ε'.
Σατανάς και ο Άνθρωπος βάδιζαν τώρα μαζί στους δρόμους της πολιτείας. Ήμοιαζαν με δυο αμέριστους περιπατητές, με ξένους, που είχαν πάει σ' αυτόν τον τόπο, αναζητώντας μια νόστιμη περιπέτεια.

Ο Φάουστ δεν είχε πει τίποτε έναντι στην όψη του από τον παλιό γέρο δόκτορα. Τό φίλτρο, με το οποίο τον είχε ποτίσει η μάγισσα, τον είχε ξαναεισώσει. Και η στολή ευταρίδιου, που φορούσε ο Άνθρωπος που είχε πουλήσει στο διάβολο την ψυχή του, τον παρουσιάζει τώρα σαν έναν νεαρό άρχοντα, που μπορούσε να βάλλει σε άνησυχίες την ευαίσθητη καρδιά ενός άποικου ήσυχου κοριτσιού.

Περπατούσαν χωρίς να μιλούν. Δεν είχαν και τίποτε να πουν. Ποιηρά, περίμενε ο Μερσιτοφελής να συμβεί, δι. είχε προετοιμάσει μέσα στην καταθρόνα σκέψη του.

Έξωφρα, ενώ ο Μερσιτοφελής κοινοστάθηκε μπρός σε ένα κατάστημα, ο Ξαναεισωμένος δόκτωρ διέκρινε από την απέναντι γωνία να πλησιάζει προς το μέρος τους μια νεαρή κόρη. Τό βάδισμα και η κορμοστασιά της του έκαναν έντοπος. Κοινοστάθηκε κι' αυτός, γι' να την προσέξει καλύτερα.

Η νέα πλησίαζε όλοένα κι' ο Φάουστ την διέκρινε τώρα καθαρά. Ήταν αληθινά όμορπη. Τό ντύσιμό της φανέρωνε πως ήταν μια κόρη του λαού, μά οι τρόποι της ήσαν περιφρανοί, είχαν χάρι και ευγένεια. Δειλό κάπως και σεμνό ήταν τό βάδισμά της, τό σφιχτοκοιμημένο στήθος της εκπρόδιδε τό όμοιο κορμί της και τό μαντήλι που σκέπαζε τό κεφάλι της, άφηνε να φαίνεται κάτω από τό χρυσόξανθο μαλλιά της ένα χαριτωμένο προσώπιό, με αληθινά άγγελική όμορφιά.

Η κόρη είχε φτάσει πια μπρός στον δόκτορα. Και τότε αυτός, σάν να είχε ξεγύσει όλοένα τον έναντό του, σάν να είχε γίνει και στην ψυχή τόσο νέος, όσο τον είχε κάνει η μάγισσα στη μορφή, έκανε ένα βήμα προς τό μέρος της, της έκανε τό δρόμο με μία χαριτωμένη ύποκληση και τόλμησε να της πη :

—Όμοιά μου άρχοντοπούλα, δέχεσθε να σάς προσφέρω τό μπράτσο μου και την συντροφιά μου ;

Η κόρη κοινοστάθηκε γιά μία στιγμή, σαστισμένη. Σήκωσε τά όμοια της μάτια έναντι στον νεαρό φρονιό, που είχε προβάλλει μπρός της, και του απάντησε αυστηρά :

—Δέν είμαι άρχοντοπούλα, κυρίέ μου, ούτε όμοια. Και μπορώ να πάω μόνη, χωρίς τί συνουσία κανενός !..

Ήταν ή σειρά του Φάουστ να μείνη σαστισμένος. Τό κορίτσι άνοξε τά βήματά του και προχώρησε, ενώ έκεινος έμεινε καρφωμένος στη θέσι του, έκστατικός.

—Μά τον ούρανό ! συλλογίστηκε. Η κόρη αυτή είνε όμοια ! Ποτέ μου δέν έχω ξαναδεί παρόμοια όμορφιά. Είνε τόσο δειλή και σεμνή, μά και τόσο αταξάτηχη ! Αυτά τά κόκκινα χείλη, αυτό τό φρενιό πρόσωπο !..

Ο Μερσιτοφελής, που σκεπτόταν λίγο πού πέρα, είχε παρακολουθήσει, διη αυτή την σκηνή. Μόλις ή κοπέλλα προσπέρασε, πλησίασε τον Φάουστ. Και τότε έκεινος τον άπαξε με όρμη από τό φόρεμα, άσφυκτικού της πια.

—Άκου, τού είνε με σκαθίτωση. Είσαι σκλάβος μου, ή πηρέτης μου, κατά τί συμφωνία μας... Λοιπόν, πρέπει να μου φέρεις αυτό τό κορίτσι !

—Ποιό κορίτσι ; Έκανε ποιηρά, σάν να μη καταλάβαινε, ο Σατανάς.

—Αυτό εκεί !

—Αυτό ; Μά αυτό γυρίζει από την έκκλησία, όπου ο πνευματικός του συγγέρους δλα τά κοριτσά του. Είνε έντελώς άδωο πλάσμα. Δέν έχω ενώ καμιά έξουσία σ' αυτήν...

Τό πρόσωπο του Φάουστ πήρε μία χυδαία έκφραση.

—Έχει περσίει, όστόσο, τά δεκατέσσερα... είνε, κάνοντας έναν βρωμικό ύπαινημό. Ξέρεις τό όνομά της ;

—Μιλάς σάν κολασμένος, τού είνε πειραχτικά ο Σατανάς. Μαργαρίτα την λένε.

—Μαργαρίτα !.. Λοιπόν, άφρασε με ήσυχο με τίς ήθικολογίες σου, κύριε Μερσιτοφελή. Σου τό λέω όρθά-κορτά, και άκουσέ με : "Αν αυτό τό γλιό πλάσμα δέν κοιμηθή άπόψε στην άγκαλιά μου, τά μεσάνυχτα χωρίζομαστε !..

Δέν πρέπει να μιάς έκλήρηση αυτή ή χυδαία γλώσσα, που μεταχειρίζταν έξωφρα, ο Φάουστ, αυτός, ο άνθρωπος που άλλοτε τόσο σφοδρός και τόσο σεμνός. Άπό τότε που υπήγαγε με τον Μερσιτοφελή τό αματηρό συμβόλαιό του, ο Σατανάς φρόντισε να ξυπνήσει δλα τά πτηνώδη ένστικτα μέσα του. Και ο Μερσιτοφελής έβλεπε τώρα με χαρά να παραγματοποιείται δι. είχε σχεδιάσει μέσα στό έρέβη της σκέψης του. Και με τίς άντιλογίες του, φρόντιζε να ξάψη όσο μπορούσε περισσότερο, μέχρι παροξυσμού, τίς όρμες που είχε ξυπνήσει μέσα στην

ψυχή του θανάτου του.

—Σέφου και τίς δυσκολίες, είνε, απαντώντας στα τελευταία λόγια του Φάουστ. Θά μου χρειάζονταν δεκαπέντε μέρες τό λιγώτερο, κώ-νο και μόνο γιά να βρώ την ευκαιρία...

—Πφ ! Έκανε ο Φάουστ περιφρονητικά. Έφτά ώρες άς έβρισκα έγω ήσυχία, και θάβλεπες άν είχα ανάγκη του διαβόλου γιά να ξελοιάσω αυτό τό άδωο, όπως λές, πλάσματάκι !..

—Μιλάς πάντα σάν κολασμένος, έπέμεινε προκλητικά ο Σατανάς. Μά, άς είνε ! Χωρίς χωρατά, σου λέω μία γιά πάντα, πως δέν καταφέρνεται εύκολα αυτό τό όμοιο κοριτσάκι. Έδώ δέν έχει πέρασι ή βία, πρέπει να δουλέψη ή ποιηρία. Πρέπει...

Μά ο Φάουστ δέν τον άφρασε να τελειώσει :

—Πήγαινε τότε, φώναζε Ξεάλλος, πήγαινε να μου φέρεις κάτι άπ' αυτόν τον άγγελό !.. Όδηγήσε με στην κάμαρα που κοιμάται !.. Φέρε μου ένα μαντήλι από τον κόρφο της, μά κορδέλλα άπ' τά μαλλιά της...

Τό ήταν πια άδύνατο να συγχρητηθή. Και ο Σατανάς έμεινε άπολύτως ίκανοποιημένος από την κατάσταση, στην οποία είχε φέρει τον άνθρωπό του.

—Λοιπόν, άς τελειώνουμε !.. είνε. Γιά να σου άποδείξω πως θέλω να σε εύχαριστήσω και να γλυκάνω τον πόνο σου, σου ύπόσχομαι να σε όδηγήσω άπόψε στην κάμαρά της !..

—Και θά είνε κι' αυτή εκεί ;

—Όχι άκόμη. Μά, στο μεταξύ, σου θά μπορούσης να έντροφήςξ έλευθερά μέσα στον αέρα που άναντρεί ή άγαπημένη σου...

—Άς είνε, απάντησε ο Φάουστ. Και πρέπει να μου βρής κι' ένα ώραίο δώρο γι' αυτήν.

Ο Μερσιτοφελής τό ύποσέθηκε και τό δώρο. Ήξερε πολλούς κολασμένους θησαυρούς, κρυμμένους βαθιά στη γή. Και έπειτα, ή σκέψη του Φάουστ ήταν σποτική. Με τό χρυσάφι κανει κανείς να κλονισθή κι' ή πού άδία ψυχής κοριτσιού...

Και ο Σατανάς και ο Άνθρωπος ξεσκολούσαν τό δρόμο τους. Γύρισαν έδώ κι' εκεί, έπαιαν χρυσά στα κατηλιεία και προς τό βράδυ ξεκίνησαν γιά να πάνε στο σπίτι της κόρης.

Τό πατρικό σπίτι της Μαργαρίτας, της κόρης που είχε ανάψει Ξεαφνά τόσο φλογερούς πόθους στην ψυχή του Φάουστ, ήταν σε μία άπ' τίς λαϊκές συνοικίες της πολιτείας. Έκει κατοικούσε ή όμορφη κόρη, μονάχη με τη μητέρα της, και ήταν αληθινά ένα καύχημα της γειτονιάς και στον τόπο της.

Ένα λουλούδι, που μόλις είχε βγεί μέσα από τό μπούμπού του, ήταν την έποχή εκείνη ή Μαργαρίτα. Είχε μητέρα και αδελφό. Και οι δύο τους την λάτρεναν και είχαν καμιά τους την όμορφιά της και την άρετή της. Ο αδελφός της είχε φύγει τελευταία από τό σπίτι, είχε καταταχθή στο στρατό του βαρώνου, που έβρουσίαζε τον τόπο, κι' έλειπε γρηγορά ν' άποχτήση εκεί αξιώματα και τιμές. Φεύγοντας, τό γενναίο παλληκάρι φίλησε στο μέτωπο την άδελφοπούλα του και είνε τίς μητέρας του :

—Μητέρα, ή κόρη σου είνε τά μάτια σου ! Πρόσεχε την και φύλαγέ την από τό κακό...

Μά ή μητέρα δέν είχε άφορη ή ύποπταστή τό παραμικρό γιά τί Μαργαρίτα της. Τό κορίτσι ήταν φρόνιμο και λογικό και χωρίς την ασυτηρότητα τη δική της. Γιατί ήταν, υπερβολικά ίσως, άσπρη ή μητέρα της, και κοντά σ' αυτό, είχε και άλλα ελαττώματα. Ήταν κάπως ταγκοκίνα, έθασε υπερθολικούς κόπους τό παιδί της, τό φόρτωνε με όλες τίς βιαρές δουλειές του σπιτιού...

Η Μαργαρίτα έβλεπε συχνά τίς φιλενάδες της και τά άλλα κορίτσια της ηλικίας της να βγαίνουν περιπατο, έχοντας πάντα να δείξουν ένα καινούριο φόρεμα, ένα καινούριο μαντήλι γύρω στο λαιμό τους, ένα καινούριο βραχιόλι ή μία καρφίτσα. Αιτής ή μητέρα της δέν της έπρεπε τίποτε άπ' αυτά. Της άρεσε να την κρατή κλεισμένη κοντά της, να την βλέπει διη μέρα στην κοίτση ή μπρός στο ροδάκι, και δικαιολογούσε όλες αυτές τίς ιδιοτροπίες της, κοινοσπολιεύοντας τά κορίτσια και τίς μανάδες, που έκαναν διαφορετικά.

Η νεαρή κόρη τά έπείνε δλα αυτά. Μά, να πού έκεινη τη μέρα γύρισε στο σπίτι με μία μικρή άνησυχία από την έκκλησία. Η μητέρα της δέν ήταν εκεί, γιατί συχνά ή μητέρα της γυρίζει στη γειτονιά κι' έκανε ώρες όλόκληρες με τίς γειτόνισσες. Η Μαργαρίτα υπήκε στην κάμαρά της.

Τό ροδάκι, που ήταν εκεί όπως τό είχε άφρασε, την περίμενε. Μά ή Μαργαρίτα δέν είχε τώρα όρεξη γιά τό ροδάκι. Προσώρηνε προς τό παράθυρο και τό άνοιξε. Τί όμορφα που ήσαν δλα έξω και τόσο σκινθραπό τίς φανόταν τώρα τό σπίτι...

Άρχισε μηχανικά να πλέχθ τά μαλλιά της. Έλυνε τίς όμορφες πλεξούδες της και τίς Ξανάδενε. Μά ή σκέψη της αφευγόντες προς τον

Ο ΩΡΑΙΟΣ, Ο ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΡΟΥΝΤΙ...

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΝΕΓΚΡΙ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

(‘Από τ’ ‘Απομνημονεύματα της διάσημης Πολωνίδης πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου)

ΠΕΙΤ’ από τὸ Λένιν καὶ τὸ Σαρλῶ, ἡ μεγάλη καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι σχετίστηκε στενά με τὸ Βαλεντίνο, τὸ θρυλικὸ γόητα τοῦ κινηματογράφου. ‘Απὸ τ’ ‘Απομνημονεύματά της, ποὺ ἐξέδωσε τελευταία ἡ μεγάλη Πολωνὶςθεντέτα, μεταφράσαμε ὡς τώρα τὰ κεφάλαια τὰ σχετικὰ με τὴν αἰσθηματικὴς περιπετειῆς της με τὸν Τσάρλι Τσάπλιν καὶ με τὸν ‘Ερυθρὸ Δικτάτορα. ‘Απὸ σήμερα, θὰ δημοσιεύσουμε, σὲ σειρά ἐπιφυλλίδων, τὴν ἱστορίαν τῶν τραγικῶν ἐρώτων τῆς Πόλας Νέγκρι με τὸν ὠραῖο Ρούντι, ὅπως τὴν ἀφηγεῖται ἡ ἴδια ἡ στὰρ στὴν αὐτοβιογραφία της, θεῖται ὅτι προσφέρουμε στοὺς ἀναγνώστες μας μιὰ σπα-νία πνευματικὴ ἀπόλαυση.

Μὰ εἶνε καιρὸς νὰ δώσουμε τὸ λόγο στὴν καλλιτέχνηδα: «Πρέπει σ’ αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο ν’ ἀγαποῦμε, νὰ ξαναγαποῦμε, νὰ ἀγαποῦμε πάντοτε, ν’ ἀγαποῦμε πολὺ...», λέει κά-που ὁ ποιητὴς ‘Αλφρέδος ντε Μυσέ.

...Μιά μέρα, ἐνῶ ἦμουν περαστικὴ ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ποὺ πῆγα νὰ τὸ ξαναδῶ ‘Ὑστερ’ ἀπὸ τὴς δάφνης. ‘Απὸ σήμε-ρὰ, ὁ Βαλεντίνο ἔχανε ὅλη τὴν περιουσίαν του σὲ ἀστοχὲς κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις. Ζήτησε νὰ φτιάξῃ μόνος του μερικὰ φιλμ, γιὰ ν’ ἀναστυλῶσιν τὰ οἰκονομικά του. ‘Η ταινίες ὅμως αὐτὲς ἦσαν ὅλες ἀποτυχημένες... ‘Ο Βαλεντίνο ἄρχισε περὶ νὰ ζεπέφτῃ καὶ στὴ συνείδησιν τοῦ κοινοῦ—ὅταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε, ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεός, ὁ διευθυντὴς τῆς Εταιρίας «‘Ηνωμένοι Καλλιτέχναι», ὁ ὁποῖος φάνηκε πρόθυμος νὰ υπογράψῃ μαζί του ἕνα συμβόλαιον, με δροῦς πολὺ συμφέροντας, ἀρκεῖ ὁ καλλιτέχνης νὰ ἐδῇ ὅταν δὲν θὰ ἐπέτρεπε πλέον στὴ γυναίκα του νὰ ἀναμιχθῇ στὰ οἰκονομικά του. ‘Ο Ροδόλφος δέχτηκε νὰ υπογράψῃ αὐτὸ τὸ συμβόλαιον, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴς διαμαρτυρίες τῆς Νατάσσας, ἡ ὁποία καὶ τοῦ υπέβαλε στὸ τέλος ἀγωγή διαζυγίου!...

«‘Αν καὶ εἶμαι ἕνας ταπεινὸς καὶ ἄσημος φιγκυράν τῆς «Γιουνίθερσαλ»—μοῦ ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων—αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνησιν ποὺ μοῦ προσέειπες τὸ παῖξίμο σὰς στὴν «Κυρία Ντυμπάρν», ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα φιλμ ποὺ εἶδα στὴ ζωὴ μου...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔφερε τὴν ὑπογραφή: Ροδόλφος Βαλεντίνο. Στὸ μεταξὺ, ἡ γραμματεῖς μου πρόσεξε ὅτι ὁ φάκελλος περιεῖχε καὶ μιὰ φωτογραφία, τὴ φωτογραφία τοῦ ἐπιστολογράφου. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔβριξε, φώναξε μὲ θαυμασμό: Τί ὠραῖο παλληκάρι!...

‘Αναγκάστηκα νὰ συμφωνήσω μαζί της. Πράγματι, ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα πῶς νῦστιμο νέο, με χαρακτηριστικὰ πῶς ἀρρενωπὰ, πῶς ἐκφραστικὰ. ‘Η φυσιογνωμία τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ μ’ ἐνθουσίασε τόσο πολὺ, ὥστε, παραβαίνοντας τὴν τακτικὴν μου, κάθησα καὶ τοῦ ἔγραψα ἡ ἴδια με τὸ χέρι μου μιὰ ἐκτενὴ ἀπάντησιν, εὐχαριστώντας τον γιὰ τὰ καλὰ του λόγια...

Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες ἀπὸ τότε. ‘Όταν ξαναγύρισα στὸ Χόλλυγουντ, τὴ χεῖλιν ὅλων προφάνεσε μὲ θαυμασμό τ’ ὄνομα τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο... ‘Ο «ταπεινὸς καὶ ἄσημος φιγκυράν» τοῦ φιλμ «Οἱ τέσσαρες ἱππότες τῆς ‘Αποκαλύψεως», εἶχε ἐξελιχθῇ, ὡς ἐκ θαύματος, μέσα σ’ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, σ’ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἠθοποιούς τοῦ κινηματογράφου. Οἱ κριτικοὶ δὲν εὕρισκαν λόγια γιὰ νὰ ἐξυμνήσουν τὴν τέχνην του καὶ ἡ γυναίκες παραληρούσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό μπροστὰ του.

‘Όταν θυμῆθηκα πῶς ὁ ἡμίθεος αὐτὸς ἦταν ὁ νέος ποὺ μοῦ ἔστειλε μιὰ συγκινητικὴ ἐπιστολὴν στὸ Βερολίνο, ζήτησα ἀμέσως νὰ τὸν γνωρίσω. Συγχρόνως, ἄρχισε νὰ με βασανίζῃ τὸ προαίσθημα, ὅτι θρῆσκόμενοι στὶς παραμονὲς ἐνὸς γεγονότος, ποὺ θὰ ἔπαιξε κρίσιμον καὶ ἀποφασιστικὸν ρόλον στὴ ζωὴν μου.

Ὁμορφὸ ἀριστοκράτη, ποὺ εἶχε συναντήσῃ πρὶν μιὰ ὥρα, τόσο αὐθόρμη, μὰ καὶ τόσο γοητευτικὸν συγγρόνον, καθὼς γόρψε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

—Θάβινα καὶ, ψηφίσεις, μονάχα γιὰ νὰ μάθω ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ καίριος... Τί ἐγγενικὴ δύναμις ποὺ εἶχε... Χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶνε ἀπὸ μεγάλου σπατί...

‘Η Μαργαρίτα ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀκόμα, κυττάζοντας ὀνειροπαλὰ ἀντίκριν τῆς. Καὶ ἔπειτα σηκώθηκε γρήγορα, σὰν νὰ τῆς ἤρθε κάποια ξαφνικὴ ἰδέα.

—Πῶς μοῦ στιγμὴ στῆς Μάρδας... ψηφίσεις.

Καὶ βγήκε γιὰ νὰ πῇ σὲ μιὰς γειτόνισσάς της. Πίσω τῆς ἄφες ὅλες τὴς πόρτες ἀνοιχτές, γιὰτὶ δὲν θ’ ἀργούσε νὰ γυρίσῃ.

‘Η Πόλα Νέγκρι

‘Ιδιαίτερα ἐντύπως προξένησε καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια, τὸ ὅτι ἐνοίωσα μιὰ παράξενη λήθη, μιὰ ἀνάττια μελαγχολία, ὅταν πληροφόρηθα πῶς ὁ Βαλεντίνο ἦταν παντρεμένος με τὴν Νατάσα Ραμπόθα.

Πρέπει τώρα νὰ σημειώσω, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦμουν τελλὰ ἐρωτευμένη με τὸν Τσάρλι Τσάπλιν. ‘Αφ’ ἐνός, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἀγάπη καὶ ἀφ’ ἐτέρου ἡ θεωσιότης ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζω τίποτε ἀπὸ τὸ Βαλεντίνο, ἀπὸ ἐκείνου ἦταν παντρεμένος με μιὰ νεαρά καὶ ὠραία γυναίκα—τὴν ἄσπασον ποὺ εἶνε ἡ γυναίκα ψυχὴ!...—μ’ ἔκαναν νὰ λησμονήσω προσωρινὰ τὸ εἰ-δωλὸ μου...

Πέρασε λίγος καιρὸς. Στὸ μεταξὺ, εἶχαν ἀναγγελεθῇ οἱ ἀρ-ραβάνες μου με τὸ Σαρλῶ—ἐνῶ ὁ Βαλεντίνο γνώριζε ὅλοενα καὶ μεγαλειτέρους θριάμβους στὴν δόδην.

Μιά μέρα, ὅμως, οἱ κινηματογραφικοὶ κύκλοι τοῦ Χόλλυ-γουντ μάθαιναν με κατὰπληξιν, ὅτι ὁ Βαλεντίνο διέλυσε τὸ συμ-βόλαιόν του με τὴν «Παραδούσαν» καὶ δὲν ἔφυγε με τὴν γυναίκα του γιὰ ἕνα ταξίδι...ἐπιχειρήσαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἦταν ἀ-νικανὸς νὰ τὰ θγάλλῃ πέρα με τοὺς οἰκονομικοὺς σουνδασμούς, ἐμπιστεύθηκε ὁλόκληρην τὴν περιουσίαν του στὰ χεῖρα τῆς γυ-ναίκας του. Μὰ ἡ Νατάσσα φάνηκε πῶς ἀκατάλληλῃ καὶ ἀπὸ τὸ Ρούντι γι’ αὐ-τὴ τὴν ἐργασία. ‘Ὑστερ’ ἀπὸ λίγο και-ρὸ, ὁ Βαλεντίνο ἔχανε ὅλη τὴν περιουσίαν του σὲ ἀστοχὲς κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις. Ζήτησε νὰ φτιάξῃ μόνος του μερικὰ φιλμ, γιὰ ν’ ἀναστυλῶσιν τὰ οἰκονομικά του. ‘Η ταινίες ὅμως αὐτὲς ἦσαν ὅλες ἀποτυχημένες... ‘Ο Βαλεντίνο ἄρχισε περὶ νὰ ζεπέφτῃ καὶ στὴ συνείδησιν τοῦ κοινοῦ—ὅταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε, ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεός, ὁ διευθυντὴς τῆς Εταιρίας «‘Ηνωμένοι Καλλιτέχναι», ὁ ὁποῖος φάνηκε πρόθυμος νὰ υπογράψῃ μαζί του ἕνα συμβόλαιον, με δροῦς πολὺ συμφέροντας, ἀρκεῖ ὁ καλλιτέχνης νὰ ἐδῇ ὅταν δὲν θὰ ἐπέτρεπε πλέον στὴ γυναίκα του νὰ ἀναμιχθῇ στὰ οἰκονομικά του. ‘Ο Ροδόλφος δέχτηκε νὰ υπογράψῃ αὐτὸ τὸ συμβόλαιον, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴς διαμαρτυρίες τῆς Νατάσσας, ἡ ὁποία καὶ τοῦ υπέβαλε στὸ τέλος ἀγωγή διαζυγίου!...

‘Η ἀναχώρησις τῆς Νατάσσας δὲν ἀπο-γοῖτευσε τὸν Βαλεντίνο. ‘Απεναντίας, ὁ Ροδόλφος ἔπεσε στὴ δουλειὰ με μεγαλειτέρην ὀρεξιν ἀπὸ καθε-ἑνὴν ἄλλη φορά, γιὰ νὰ ξανασηματίσῃ τὴν περιουσίαν. ‘Η φτώχεια τὸν φόβισε. Καὶ ὅταν ἀκόμα ἦταν πᾶμπλουτος, δὲν ὑπομούρε νὰ λησμονήσῃ ὅτι, κάποτε, ἔφτασε γυμνὸς καὶ ἠσπτικός στὴ Νέα ‘Ὑόρκη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴν ‘Ιτα-λία, ὅτι ἔμεινε πολλοὺς μῆνες χωρὶς δουλειὰ, ὅτι τοῦ συνέβη νὰ κοιμηθῇ, στὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνα, ξαπλωμένος σ’ ἕνα πάγκον τοῦ Σαν-τράλ Πάρκ...

‘Η σκέψις, ὁ φόβος μᾶλλον, ὅτι, ‘Ὑστερ’ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν παναλεθρία ποὺ ἔπαθε, κινδύνευε νὰ μείνῃ χωρὶς πεντάρα καὶ νὰ ξαναπέσῃ στὴν παλὰ φτώχεια, τοῦ ἔδωκε θάρρος καὶ δύ-ναμι καὶ τὸν ἔκανε νὰ πάρῃ καὶ πάλι στὸν κινηματογράφον τὴ θέσιν ποὺ εἶχε ἄλλοτε, νὰ δημιουργήσῃ φιλμ μεγαλειώδη, νὰ ἐ-πανομοασθῇ «ὁ καλύτερος ἐραστὴς τῆς θόδνης» καὶ, πρὸ παν-τός, νὰ...ξαναγίνῃ πλούσιος!

Μόλις ὁ Ρούντι πῆρε τὸ διαζυγίόν του ἀπὸ τὴν Νατάσα Ρα-μπόθα, προσπάθησε νὰ με συναντήσῃ στὰ σπῖτια καὶ στὰ κέν-τρα ποὺ ἔζηρε ὅτι σὺχναζα... ‘Αργότερα, ὅταν γνωριστήκαμε καλὰ, μοῦ εἶπε:

—Σ’ ἀγαποῦσα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σοῦ ἔγραψα στὸ Βερο-λίνο... Δὲν φαντάζεσαι πόσο γάρηκα, ὅταν ἔμαθα πῶς ἤρθεσ στο Χόλλυγουντ... ‘Απόφυγα, ὅμως, νὰ σὲ συναντήσω, γιὰτὶ ἀ-νῆκα στὴ Νατάσσα...

‘Ὡστόσο, παρ’ ὅλες τὴς ἔβρεις καὶ τὴς ἀναζητήσεις του, ὁ Ρούντι δὲν μπορούσε τότε νὰ με συναντήσῃ ποθενά, γιὰτὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σπανίως ἔβγαινε ἐξω. Περνοῦσα τὴς περισσότερες ὥρες τῆς μέρας μου μπρὸς στὸν καθρέφτη μου, προβάροντας τοὺς ρόλους μου...

Μὰ ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ ἡ συνάντησίς μου με τὸ Ρούντι. ‘Ένα ὅραυ, ἡ Μάριον Νταϊβὴ ἔβγαλε ἕνα χορὸ μεταφωτισμέ-νων στὴν κομψὴ θύλακα τῆς. Εἴμαστε τόσο ἀγαπημένες φίλες, ὡ-